

ville blive dekurterede til Fordel for Statskassen for hvad der lovlig er tilsagt dem. Jeg maa altsaa hævde, at mit Forslag i saa Henseende er lige saa midlertidigt som den ærede Ministers og opfordrer Tinget til at vedtage det.

Naar min ærede Meningsfælle fra Præstø (Tolderlund) siger, at jeg har været enig med ham lige til det sidste, forklarede jeg i det forrige Møde, at jeg havde forstaaet den oprindelige Bestemmelse i Lovforslaget, som om den ikke angik de kongelige Kommissarier, saa længe de levede. Det viste sig at være en Misforstaaelse, og da det blev bekræftet af Ministeren, at det var en Misforstaaelse, maatte jeg jo se paa anden Maade at frelse mit Standpunkt som, det kan jeg sige med Sikkerhed, ikke i sin inderste Kærne angaar de to Personer, men kun angaar et Princip, jeg finder det fuldstændig forkasteligt, at man siger til en Mand, Staten har lovet dig det og det, men nu berøve vi dig det. Det finder jeg ikke, man kan gøre. Naar en Mand er ansat, hvad enten han nu er Embeds- eller Bestillingsmand — det er ikke Ordet, det for mig kommer an paa — hvad enten han har en stor eller lille Løn, saa er han gaaet ind til et Forhold, som han maa vente vil blive bibeholdt for hans Vedkommende, og det er mig bekendt, at i alt Fald den ene af de to Mænd som det her drejer sig om, var ganske overtødt om, at Lovforslaget aldeles ikke angik ham. Jeg havde ingen Grund til i Udvalget at omtale dette Forhold, saa længe jeg troede, at de to Mænd vare sikrede for deres Levetid. Derved er hele Misforstaaelsen kommen mellem mig og det ærede Medlem, som i øvrigt er min Meningsfælle. Lønnen vil jo, naar mit Forslag bliver vedtaget, blive ganske saaledes som Ministeren vil have det, nemlig 7,800 Kr. for den ene og 6000 Kr. for den anden, naar nye Mænd komme til, idet den ene af de to eller de begge falde bort. Saa blive Lønningsforholdene ganske de samme, som Ministeren vil have Tinget til at vedtage. Der sker ingen anden Forandring end at det Princip, jeg før nævned, erkender Landstinget, at man vil fastholde ogsaa i dette Tilfælde, for at man ikke skal komme i meget større Vaade ved en anden Lejlighed. Jeg beder altsaa ærede Medlemmer om at følge mig med Hensyn til mine Ændringer, som jeg fastholder.

Ordføreren (Berthelsen): Til det ærede 3die Medlem for Iste Kred (Gustav Hansen),

der ironiserede over, at jeg havde læst Kommissionens Betænkning siden 2den Behandling, skal jeg sige, hvad han for øvrigt godt ved, at jeg allerede havde læst den den Gang, men samtidig vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at hvis det ærede Medlem i Dag vil stemme for de Ændringsforslag, som ere stillede her, stemmer han fuldstændig mod det, som er udtalt i Kommissionens Betænkning, navnlig om Nyansættelserne. Til den ærede Forslagsstiller skal jeg kun bemærke, at den Uretfærdighed overfor de to omtalte Kommissarier, altsaa de to for Statsbanerne ansatte, som det ærede Medlem paataler, den samme Uretfærdighed vil det ærede Medlem jo begaa imod Amtmændene. Der staar jo udtrykkelig: „De øvrige nuværende Kommissarier kunne indtil videre, dog ikke ud over 1. April 1910, forblive i deres Stillinger.“ Det ærede Medlem betænker sig altsaa ikke paa at tage de Honorarer, som maaske ogsaa for Amtmændene er bleven en, jeg havde nær sagt fast Indtægt, fra dem i 1910, men de andre 2 maa der ikke tages noget fra. Jeg er enig med den højtærede Minister i, at det Forslag, som er stillet af det ærede 5te kongevalgte Medlem (Juul-Rysensteen), hverken vil føre til en midlertidig eller til en endelig Ordning, og jeg gentager altsaa min Anmodning til Tingets ærede Medlemmer om at stemme derimod.

Juul-Rysensteen: Maatte jeg bemærke, at der er den Forskel paa de 2 og de 4 (Ordføreren: De 3), ja nu er der kun 3, men der var jo 4 før, men lad mig nu sige de 3 for at føje det ærede Medlem ganske — at de 3 blive siddende i deres Embeder og have Forventning om ad den Vej at komme endnu højere op, ligesom de bevare deres fulde Ret til Pension, naar de en Gang gaa af. Her er der derimod Tale om 2 Mænd, hvoraf den ene er gaaet fra sit Embede under andre Forhold end dem, der nu bydes ham, og har mistet, hvad han yderligere kunde være kommen op paa, hvis han var bleven i sit Embede. Tillige har han mistet alle de Chancer, han som en overordentlig dygtig Mand havde for at kunne anvende sin Arbejdskraft i andre Retninger. Det er Forskellen. Men jeg beklager for Resten ogsaa, at man ikke lader de 4 beholde deres Kommissariater, saa længe de blive i de Embeder, de nu ere i; hvis de derimod søge andre Embeder, have de efter min Mening intet Krav paa at beholde deres Kommissariater.